

Нощта се вѣчна види и въ умѣтъ
 Се будятъ люти угризеня
 И злобни спомени, кат' змий, кипжтъ
 За дни на мжки и паденя.

Въ тѣхъ живота си прочитамъ клетъ,
 Кат' въ книга що предъ менъ разкривать,
 И роня сълзи азъ, но нито единъ редъ
 Тѣзъ сълзи въ нея не измивать.

Ив. Вазовъ.

„Тази самотна изповѣдь“, казва П. В. Анненковъ, известниятъ коментаторъ и изследвачъ на Пушкиновитѣ творби, ни открива, както се види, всички душевни тайни на поета... Семената, хвърлени отъ свѣтската суета и отъ собственитѣ грѣшки, израстватъ презъ време на уморителното бдениe въ нощта, като мжки и сълзи на разкаяние. Съ чудното двустишие

И горько жалуюсь, и горько слезы лью,
 Но строкъ печальныхъ не смываю (стих. 15 и 16)

се свѣшва изповѣдта за свѣта; но Пушкинъ ще я продължава, вече не отъ потрѣбностъ на творчеството, а отъ потрѣбностъ да се изкаже и по-пълно да опредѣли себе си... Тѣзи строфи, като изображение на частни подробности, той не ги е давалъ за печатъ. Сега това стихотв. въ изданията на Пушкиновитѣ съчинения се печата изцѣло — и съ втората частъ. Ние даваме тукъ само първата, която Вазовъ е превелъ, добре съобразявайки, че тя именно е изразъ на общо човѣшко чувство. За да разберемъ тая Пушкинова изповѣдь, нека си спомнимъ, че Пушкинъ е прекаралъ една доста бурна и разгулна младостъ...

ПАМЯТНИКЪ

Exegi monumentum

Я памятникъ себѣ воздвигъ нерукотворный,
 Къ нему не заростетъ народная тропа:
 Вознесся выше онъ главою непокорной
 Александрійскаго столпа¹.
 Нѣтъ! весь я не умру! Душа въ завѣтной лирѣ
 Мой прахъ преживетъ и тлѣнья убѣжитъ —
 И славенъ буду я, доколь въ подлунномъ мирѣ
 Живъ будетъ хотъ одинъ пить.
 Слухъ обо мнѣ пройдетъ по всей Руси великой,
 И назоветъ меня всякъ сущій въ ней языкъ:
 И гордый внукъ славянъ, и финнъ, и нынѣ дикій
 Тунгузъ, и другъ степей калмыкъ.
 И долго буду тѣмъ любезенъ я народу,

¹ Александровската колона въ С.—Петербургъ,